

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.309/2012/21. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év május hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

végzést:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év július hó 2. napján kelt 29.B.692/2011/72. számú ítéletét az I.r. vádlott tekintetében **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott megjelölt lakcíme megszűnt, bejelentett lakóhellyel nem rendelkezik.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.320.- (Tízezer-háromszázhusz) Ft bűnügyi költséget az I.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2012. július hó 2. napján kihirdetett 29.B.692/2011/72. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntetében mint társtettést (Btk.282/C.§ (2) bekezdés IV. fordulat és (4) bekezdés II. fordulat), valamint kábítószerrel visszaélés büntetékének kísérletében mint felbujtót (Btk.282/C.§ (2) bekezdés III. fordulat és (4) bekezdés II. fordulat), ezért halmazati büntetésül mint bünszervezetben elkövetőt 7 év 6 hónap börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlottal szemben 10.780.000.- forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el. A szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által kiadatási letartóztatásban, őrizetben és előzetes letartóztatásban töltött időt. A közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§ (1) bekezdés c./ pontja) miatt indult büntető eljárást megszüntette.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntetékének kísérletében (Btk.282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés) és kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk.282.§ (1) bekezdés III. fordulat és (5) bekezdés a./ pontja), ezért halmazati büntetésül 3 év 8 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által őrizetben, előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött időt

beszámítani rendelte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt kábítószer elkobzásáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, így a megszüntető rendelkezés részjogerőre emelkedett, míg az I.r. vádlott védője három nap gondolkodási időn belül enyhítésért jelentett be fellebbezést. A II.r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette, az a kihirdetéskor jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.642/2011/7. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. Teljes körűen beszerezte a bűncselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat, azokat a Be. szabályai szerint tette a tárgyalás anyagává, majd iratszerűen rögzítette. Igen színvonalas indokolással, magyarázattal szolgált arra, hogy az I.r. vádlott által elkövetett cselekményeket mely bizonyítékok alapozzák meg. A tényállás megállapító tevékenység megalapozott, a tényállás mentes a Be.351.§-ban írt hiányosságoktól, hibáktól. Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, törvényesen minősítette a terhére rótt bűncselekményeket is. Indokolásában példamutató részletességgel és minőségben határozta meg a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítása alkalmazhatóságát, indokait és bizonyítékait. A bűnösségi körülményeket helyesen tárta fel, az általa alkalmazott joghátrány neme és mértéke kellően igazodik az I.r. vádlott által elkövetett cselekmények tárgyi súlyához és a bűnösségi körülményekhez, a bűnösség fokához. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az igen súlyos betegségekben szenvedő az I.r. vádlott tekintetében eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot állapított meg. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság nyilvános ülésen - melyen nem kívánt részt venni - az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az I.r. vádlott fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a javára szóló vallomásokkal, egyáltalán nem fejtette ki, hogyan adhatott el ifj. E. P. az ő tudta nélkül a Tagló utcában tárolt áruból. Tekintettel arra, hogy ifj. E. P. nem kizárólag az ő érdekében cselekedett, ezért az ifj. Erdélyi által eladott mennyiségek nem értékelendők a terhére. Vitatta azon ítéleti megállapítás helyességét, miszerint tudott volna arról, hogy 2003. óta kábítószerfutárok rendszeresen hoztak be nagy mennyiségű kábítószer, melyet a Tagló utcai lakásban árultak. Sérelmezte azon ítéleti megállapítást is, hogy vallomásait hozzá igazította az általa korábban megismert bizonyítékokhoz. Szinte maradéktalanul megismételte az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait, és védekezése helytállóságát indokolta egyes bizonyítékok felsorolásával. Hiányolta azt is, hogy a Hollandiában tartózkodó R. nevű személyről a bíróság nem derített fel több adatot, ezzel a szállal nem foglalkozott. Véleménye szerint vádlott-társai az eljárás korábbi szakaszában nyilvánvalóan azért tettek reá vonatkozóan terhelő vallomást, mert ismeretlen helyen tartózkodott. A saját védelmében kifejtetteket az elsőfokú bíróság minden ok nélkül mellőzte, az egymásnak ellentmondó vallomásokból csak általánosított. A bűnszervezet fogalmi ismérveinek meglétét is kétségbe vonta, tudata nem fogta át annak tárgyi ismérveit. Az enyhítő körülmények nem kerültek kellő súllyal értékelésre javára, az ítélet belső arányosságának követelménye nem érvényesült a büntetés kiszabása során, nem vette

figyelembe az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a legenyhébb hatású kábítószerre követte el a cselekményt. Kérte az életéről és bujkálása történetéről írt beadványainak megismerését a másodfokú bíróság részéről.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében az enyhítésre irányuló védői fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor csatlakozott védence beadványában foglaltakhoz. Az enyhítésre irányuló fellebbezést az I.r. vádlott megromlott egészségi állapotával és büntetlen előéletével indokolta. Kitért arra is, hogy bár az orvos-szakértői vélemény szerint az I.r. vádlott betegsége büntetés-végrehajtás keretei közt kezelhető ugyan, ugyanakkor nyilvánvalóan az ellátás hiányosságai ilyen hosszú tartamú büntetésnél romlást idéznek elő, mely igen súlyosan hat ki védencére.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy rendszeresen szedendő gyógyszerei mindösszesen 12.000.- forint értékig biztosítottak számára, azok nagy részéhez pénzhiány miatt a büntetés-végrehajtási intézetben nem jut hozzá.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek speciális szabályaira is (Btk. 554/A-O§). A 2003. évi CXXX.tv. 31.§-ban foglalt specialitás szabálya a nyomozás során ugyancsak maradéktalanul betartásra került.

Az elsőfokú bíróság valamennyi olyan bizonyítékot beszerzett és értékelési körébe vont, amely a tényállás megállapítása szempontjából releváns volt, ezek alapján megalapozottan állapította meg a tényállást. A másodfokú bíróság a tényállás megállapítása során nem észlelt a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hibát és hiányosságot.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság irathűen sorolta fel, azokat egyenként és összességében értékelte, és azokból a logika szabályainak megfelelő következtetéseket vont le. Indokolásában számot adott arról, hogy I.r. vádlott tagadó vallomását egyes részletekre miért vette el. Az I.r. vádlott által hivatkozott bizonyíték kiragadás az elsőfokú bíróság részéről nem lelhető fel, a törvényszék valamennyi bizonyítékot összevetett, a vádlott javára szóló vallomásokat is figyelembe vette és értékelte, amikor a tényeket megállapította. Indokát adta minden esetben, hogy a javára szóló bizonyítékok miért nem fogadhatók el azokban az esetekben, amikor a tényeket tagadó nyilatkozatával ellentétesen állapította meg. Maradéktalanul eleget tett a Be. 4.§ (2) bekezdésében foglalt elvnek is, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, ez a szemlélet már az ügyészi indítványokban is megjelent. Nem fog helyt az az I.r. vádlotti állítás sem, hogy korábbi vádlott-társai katonai büntető eljárásban tett valótlan tartalmú, magukat védő, ugyanakkor reá terhelő nyilatkozatai alapján került bűnössége megállapításra. Megállapítható, hogy a bűnszervezet további - korábban jogerősen elmarasztalt - tagjai, akik jelen eljárásban tanúként tettek vallomást, és akiknek nyilatkozatain döntően a tényállás alapul, saját magukra is terhelő vallomást tettek, amely nyilatkozatok figyelembevételével súlyos, több év tartamú fegyházbüntetések kerültek velük szemben kiszabásra. Nem figyelhető

meg az a tendencia, hogy saját felelősségük csökkentése érdekében igyekeztek az I.r. vádlottra valótlán, terhelő nyilatkozatot tenni. Korábbi vádlottként megtett nyilatkozatukat többnyire tanúként is fenntartották. Az I.r. vádlott lényegében a kereskedést és a bűnszervezet fennállását, az abban betöltött szerepét (vezető-szervező) vitatta, mely az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hiánytalanul levezetettek szerint terhére megállapítható volt. I.r. vádlott büntetőjogi felelőssége, a bűnszervezet törvényi ismérveinek megléte a Hollandiában élő R. nevű személy felkutatásának sikertelensége ellenére tisztázható volt. Tekintettel arra, hogy az I.r. vádlott fellebbezés indokolásában felhozottak a bizonyítékok felülmérlegelésére irányultak, arra pedig a másodfokú eljárásban megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód, az eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező cselekményeket helyesen minősítette.

A Legfelsőbb Bíróság 4/2005. számú jogegységi határozata szerint a bűnszervezetben történő elkövetés a vádlott terhére akkor állapítható meg, ha az elkövető tudata a bűnszervezet Btk.137.§ 8. pontjában meghatározott ismérveit átfogta. Az I.r. vádlott tudattartalmát illetően helyesen fejtette ki a törvényszék (ítélet 29-30. oldala) ezen ismérvek meglétét tartalmazó álláspontját.

Az elsőfokú bíróság foglalkozott ítélete 33. oldal utolsó és 34. oldal (1) bekezdésében az alkalmazandó jogszabály kérdésével. Helyesen mutatott rá, hogy az új szabályozás az I.r. vádlottra nem kedvezőbb, ezért a Btk.2.§-ára figyelemmel az elkövetéskori jogszabályt alkalmazta.

Minden tekintetben helytállóan vonatkoztatta a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú Büntető jogegységi határozatának megállapításait az I.r. vádlott cselekményeire. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az ítélet 34. oldal (3) bekezdésében kifejtettekkel a halmazat megvalósulását illetően is.

A törvényhozó az I.r. vádlott által elkövetett cselekményeket 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk.85.§-ban írt halmazati büntetés kiszabási elvekre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabható felső határ 12 év lenne, ugyanakkor a bűnszervezeti elkövetőkre vonatkozó Btk.98.§-a szerint azzal szemben a bűncselekmény büntetési tételének felső határa a kétszeresére emelkedik, de a 20 évet nem haladhatja meg. Halmazati büntetés kiszabása esetén a felemelt büntetési tételt kell alapul venni. A vádlottal szemben 24 évi szabadságvesztés lenne kiszabható, amennyiben a törvényhozó a 20 éves maximális tartamot nem állapította volna meg. Az e vonatkozásban kifejtett álláspont az ítélet 38. oldal (3) bekezdésében nem helytálló, azt a másodfokú bíróság mellőzte.

Az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul felsorolta, és figyelembe vette, amikor a kábítószerfüggő vádlottal szemben a büntetés mértékét 7 év 6 hónap börtönbüntetésben állapította meg. A vádlotti beadvány tartamától eltekintve a bíróság értékelte enyhítő körülményként, hogy könnyű drogokra valószínűsítette meg a terhére rótt cselekményeket és figyelemmel volt súlyos, gyógyíthatatlan betegségére és

annak várható kimenetelére is. A fentebb írt tételkeret alsó határához közeli szabadságvesztés büntetés eltúlzottnak nem tekinthető a cselekmények tárgyi súlyára és a bűnösségi körülményekre figyelemmel. I.r. vádlottat 8 év, II.r. vádlottat 4 év, III.r. vádlottat 5 év, IV.r. vádlottat 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre, V.r. vádlottat 3 év 6 hónap ítélte a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a Kb.I.309/2005/48. számú, valamint a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bkf. 78/2006/25. számú, 2007. július hó 2. napján jogerős ítéletével mint bűnszervezeti nem függő elkövetőket. Megállapítható, hogy a belső arányosság követelménye teljesült, hiszen az I.r. vádlott bűnszervezeti elkövető vezető-szervező szerepe megállapítható volt. Kétségtelen, hogy a kábítószer-függő elkövetőt a törvényhozó enyhébben rendeli büntetni, de a súlyosító körülmények nagy száma és nyomatéka miatt az I.r. vádlott büntetése nem volt enyhíthető. Nem hagyható figyelmen kívül a büntetés mértékének meghatározása során az a körülmény, hogy I.r. vádlott hollandiai bujkálása, a vele szemben folyamatban lévő, felfüggesztett eljárás hatálya alatt követte el a II.r. vádlottal összefüggő cselekményét.

A vádlott súlyos megbetegedését másodszor is értékelte az elsőfokú bíróság akkor, amikor a Btk.45.§ (2) bekezdése alkalmazásával eggyel enyhébb, fegyház helyett börtön fokozatban határozta meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama a főbüntetéshez igazodó, eltúlzottnak nem tekinthető.

Törvényesen rendelte beszámítani a törvényszék az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe. A nyomozati iratanyag 637. oldalán fellelhető irat szerint a vádlottat Hollandiában 2009. június hó 17. napján fogták el, ezért a rendelkező rész helyesen tartalmazza a kényszerintézkedés kezdőnapját. (Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a kényszerintézkedés elrendelése, meghosszabbítása tárgyában hozott végzéseken a 2009. június hó 16.-i kezdőidőpont szerepelt, ezt tartalmazta I.r. vádlott gyanúsítottai vallomása is.)

A törvény kötelező rendelkezésén alapult a büntetlen előéletű I.r. bűnszervezeti elkövető vádlott kizárása a feltételes szabadság kedvezményéből a Btk. 77.§ (4) bekezdés d.) pontja alapján.

A Btk.77/B.§ (1) bekezdés b./ pontja alapján a vagyonelkobzás alkalmazása az I.r. vádlott vonatkozásában ugyancsak kötelező volt a bűnszervezetben való részvétel ideje alatt szerzett vagyona. I.r. vádlott a bűnszervezet ideje alatt bizonyíthatóan legalább akkora vagyona kétséget kizáróan szert tett, amelyet a bűnszervezet tagjainak megfizetni ígért, vagy megfizetett, kizárólag ezen összeg erejéig rendelte el az elsőfokú bíróság a vagyonelkobzást, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett. Más vagyonnal az I.r. vádlott bizonyíthatóan nem rendelkezett, ingatlan vagy értékkel bíró ingó dolog nem szerepelt a nyilvántartásokban a nevében.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései is helytállóak.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a Be.361.§-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján annak helyes

indokainál fogva helybenhagyta, az I.r. vádlott időközben megszűnt lakcímének feltüntetését mellőzte.

Az I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk.99.§ (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

A másodfokú eljárásban felmerült, a védelemmel kapcsolatos bűnügyi költséget a Be.381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és a Be.338.§ (1) bekezdése alapján annak megfizetésére I.r. vádlottat kötelezte.

Budapest, 2013. év május hó 23. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.

előadó bíró

**Dr. Révész Tamásné
s.k.**

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. július hó 2. napján kelt 29.B.692/2011/72. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 2.Bf.309/2012/21. számú végzése folytán az I.r. vádlott vonatkozásában 2013. május hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év május hó 23. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke